

Sygn. akt V KK 391/21

POSTANOWIENIE

Dnia 18 listopada 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Dariusz Kala

w sprawie **M. G.**

w przedmiocie zarządzenia wykonania kary

po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 18 listopada 2021 r.

na posiedzeniu, w trybie art. 535 § 5 k.p.k.

kasacji wniesionej przez Prokuratora Generalnego, na korzyść skazanego

od postanowienia Sądu Rejonowego w W.

z dnia 24 sierpnia 2016 r., sygn. akt VII Ko (...),

postanawia:

uchylić zaskarżone postanowienie i na podstawie art. 15 § 1 k.k.w. umorzyć postępowanie wykonawcze w przedmiocie zarządzenia wykonania kary łącznej roku pozbawienia wolności, orzeczonej wobec M. G. wyrokiem Sądu Rejonowego w W. z dnia 26 listopada 2014 r., sygn. akt VII K (...).

UZASADNIENIE

M. G. został oskarżony o to, że:

1. w okresie od 5 listopada 2013 r. do 15 listopada 2013 r. w W., w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, działając z góry powziętym zamiarem, doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem O. S.A. na łączną kwotę 1481,40 zł w ten sposób, że w dniu 5 listopada 2013 r. za pośrednictwem sklepu internetowego (...) zawarł umowę o świadczenie usług telekomunikacyjnych o numerze [...] na nazwisko K. C. podając przy zamówieniu dane K. C., a w dniu 15 listopada 2013 r. przy dostarczaniu przez kuriera z firmy. sp. z o.o. podpisał umowę nr [...] nazwiskiem K. C. oraz odebrał w przesyłce aparat telefoniczny marki I. 4S 8GB i kartę SIM, nie mając zamiaru wywiązania się z postanowień zawartej umowy, czym działał na szkodę O. S.A., tj. o czyn z art. 286 § 1 k.k. i art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.;

2. w okresie od 11 czerwca 2014 r. do 17 czerwca 2014 r. w W., w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, działając z góry powziętym zamiarem, doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem bank W. S.A. na łączną kwotę 937, 90 zł w ten sposób, że w dniu 11 czerwca 2014 r. wykorzystując nieuwagę Ł. K. spisał z jego karty płatniczej jej numer, datę ważności i kod CVV, a następnie posłużył się tymi danymi w celu dokonania transakcji na łączną kwotę 937,90 zł, czym działał na szkodę banku W. S.A. oraz Ł. K. , tj. o czyn z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k.

Wyrokiem z dnia 26 listopada 2014 r., sygn. akt VII K (...), Sąd Rejonowy w W.:

1. uznał oskarżonego M. G. za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w punkcie 1 części wstępnej wyroku, to jest przestępstwa z art. 286 § 1 k.k. i art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i za to na podstawie art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. wymierzył mu karę 8 miesięcy pozbawienia wolności;
2. uznał oskarżonego M. G. za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w punkcie 2 części wstępnej wyroku, to jest przestępstwa z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. i za to na podstawie art. 286 § 1 k.k. wymierzył mu karę 8 miesięcy pozbawienia wolności;
3. na podstawie art. 85 k.k. i art. 86 § 1 k.k. połączył orzeczone wobec oskarżonego M. G. w pkt I i II części dyspozytywnej wyroku kary pozbawienia wolności i wymierzył mu karę łączną jednego roku pozbawienia wolności;
4. na podstawie art. 69 § 1 i 2 k.k. i art. 70 § 1 pkt 1 k.k. warunkowo zawiesił wykonanie orzeczonej wobec oskarżonego kary pozbawienia wolności na okres próby wynoszący 3 lata;
5. na podstawie art. 33 § 2 k.k. i art. 33 § 1 k.k. wymierzył oskarżonemu grzywnę w wysokości 60 stawek dziennych, przy czym wysokość jednej stawki dziennej w oparciu o art. 33 § 3 k.k., określił na 20 złotych;
6. na podstawie art. 72 § 2 k.k. zobowiązał oskarżonego M. G. do naprawienia wyrządzonej szkody w całości w terminie trzech miesięcy od uprawomocnienia się wyroku poprzez: zapłatę na rzecz pokrzywdzonej O. S.A. kwoty 1481, 40 zł oraz zapłatę na rzecz pokrzywdzonych W. S.A i Ł. K. solidarnie kwoty 937,90 zł.

Wyrok zawiera również rozstrzygnięcia w przedmiocie dowodów rzeczowych oraz kosztów procesu.

Wyrok ten uprawomocnił się z dniem 4 grudnia 2014 r.

Postanowieniem z dnia 24 sierpnia 2016 r., sygn. akt VII Ko (...), Sąd Rejonowy w W., na podstawie art. 75 § 2 k.k., zarządził wobec skazanego M. G. syna L. i G. wykonanie kary jednego roku pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem Sądu Rejonowego w W. z dnia 26 listopada 2014 r. w sprawie VII K (...). W uzasadnieniu orzeczenia wskazano, że wymienionym wyżej wyrokiem nałożono na skazanego obowiązek naprawienia szkody, z którego skazany nigdy się nie wywiązał. Ta sytuacja, w ocenie sądu, świadczy o tym, że skazany rażąco lekceważył orzeczenie sądu oraz porządek prawny, a to z kolei wskazuje, że resocjalizacja w warunkach wolnościowych w jego przypadku nie powiodła się i konieczne jest zarządzenie wykonania kary.

Od powyższego postanowienia nie został wywiedziony zwyczajny środek zaskarżenia i uprawomocniło się ono z dniem 29 września 2016 r.

Orzeczenie to, kasacją - wywiedzioną na korzyść skazanego - zaskarżył w całości Prokurator Generalny, podnosząc zarzut rażącego i mającego istotny wpływ na treść postanowienia naruszenia przepisu prawa karnego materialnego, a mianowicie art. 75 § 2 k.k., polegającego na zarządzeniu wobec M. G. wykonania warunkowo zawieszonych kary roku pozbawienia wolności z powodu

niewywiązania się przez skazanego z nałożonego na niego na podstawie art. 72 § 2 k.k. obowiązku naprawienia szkody, mimo że pokrzywdzeni dokonali na rzecz innych podmiotów cesji wierzytelności wynikających z przestępstw popełnionych na ich szkodę.

Podnosząc powyższy zarzut, skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego postanowienia i umorzenie postępowania wykonawczego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja okazała się oczywiście zasadna.

Prokurator Generalny ma rację wskazując, że wydając zaskarżone postanowienie sąd nie zwrócił uwagi na fakt, że w momencie jego wydania na skazanym nie ciążył już obowiązek naprawienia szkody na rzecz pokrzywdzonych. Szkada wyrządzona Ł. K., czynem przypisanym w punkcie II części dyspozytywnej ww. wyroku, jeszcze przed wydaniem wyroku została pokryta przez W. S.A. (k. 55; 59 – 60). Natomiast pokrzywdzony W. S.A., w dniu 16 grudnia 2014 r., dokonał cesji swojej wierzytelności wynikającej z powyższego wyroku na rzecz C. SA w W. (k.19 akt wykonawczych). Z kolei podmiot O. SA, w dniu 21 września 2015 r., dokonał przelewu wierzytelności, przysługującej mu wobec M. G. z tytułu obowiązku naprawienia szkody nałożonego ww. wyrokiem, na rzecz B. Spółka Akcyjna z siedzibą w T.. W tej sytuacji, jak trafnie wskazał Prokurator Generalny, niedopuszczalne było zarządzenie wykonania warunkowo zawieszanej kary pozbawienia wolności, na podstawie art. 75 § 2 k.k., z powodu niewywiązania się przez oskarżonego z nałożonego wyrokiem obowiązku naprawienia szkody. Zgodnie bowiem z ugruntowanym w orzecznictwie poglądem, *dokonanie przez pokrzywdzonego cesji roszczeń wynikających z orzeczonego na jego rzecz obowiązku naprawienia szkody powoduje, iż wykonanie takiego obowiązku staje się bezprzedmiotowe, natomiast brak jego realizacji względem podmiotu trzeciego, który nabył w drodze cesji przedmiotową wierzytelność, nie może być uznany za niewykonanie obowiązku probacyjnego w rozumieniu art. 75 § 2 k.k. W konsekwencji więc, w takiej sytuacji, gdy doszło do cesji wierzytelności na rzecz innego podmiotu, nawet pomimo niewykonania przez skazanego nałożonego nań obowiązku naprawienia szkody, nie jest dopuszczalne zarządzenie wykonania warunkowo zawieszanej kary pozbawienia wolności* (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 6 marca 2018 r., V KK 44/18 i powoływane tam orzecznictwo).

Z powyższego wynika zatem, że zaskarżone postanowienie zapadło z rażącą obrazą art. 75 § 2 k.k., co bez wątpienia miało istotny wpływ na jego treść. Powyższe oznacza, że Prokurator Generalny w sposób jednoznaczny wykazał, że w przedmiotowej sprawie zaktualizowała się podstawa kasacyjna z art. 523 § 1 k.p.k., co umożliwiło uwzględnienie kasacji na posiedzeniu w trybie art. 535 § 5 k.p.k.

Uznanie kasacji za zasadną musiało skutkować uchyleniem zaskarżonego postanowienia i umorzeniem - na podstawie art. 15 § 1 k.k.w. – postępowania wykonawczego w przedmiocie zarządzenia wykonania kary łącznej roku pozbawienia wolności, orzeczonej wobec M. G. wyrokiem Sądu Rejonowego w W. z dnia 26 listopada 2014 r., sygn. akt VII K (...). Upłynął już bowiem zarówno okres próby, jak i sześciomiesięczny okres po jego zakończeniu, w którym możliwe było zarządzenie wykonania tej kary.

Kierując się powyższą argumentacją, Sąd Najwyższy orzekł jak w części dyspozytywnej postanowienia.

